

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: SLOT Group, a.s.** se sídlem Karlovy Vary, Jáchymovská 142, IČO: 627 41 560, zastoupen Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, Odbor daní, poplatků a cen** se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Praha 2, Sokolovská 1788/60, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5.11.2013 č.j. 938089/2013/DPC 1 S-MHMP 924185/2013 a ze dne 12.8.2014, č.j. 891148/2013 S-MHMP 878920/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2013, č.j. 938089/2013/DPC 1 S-MHMP 924185/2013 se zamítá.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2014, č.j. 891148/2013 S-MHMP 878920/2013 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanými žalobami domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti platebnímu výměru ze dne 11.6.2013 č.j. P 10-066787/2013, jímž Úřad Městské části Praha 10, Odbor ekonomický (dále též „Úřad“ či „správce poplatku“) žalobci vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále též „zařízení“) z důvodu provozování 23 kusů technických herních zařízení na území Městské

části Praha 10 v období od 01.10.2010 do 31.12.2010 ve výši 98.044,- Kč (ve věci sp. zn. 9 Af 3/2014-dále též „*žalobou napadené rozhodnutí I.*“), a platebnímu výměru ze dne 27.6.2013, č.j. ÚMČ P15 36980/2013/OE/HSm, jímž Úřad městské části Praha 15 (dále též „Úřad“ či „správce poplatku“) vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále též „zařízení“) z důvodu provozování 10 ks technických herních zařízení na území Městské části Praha 15 v období od 1.7.2010 do 31.12.2011 ve výši 288 585,- Kč s tím, že z vyměřené částky zbývá uhradit 258 585,- Kč (ve věci sp. zn. 9 Af 47/2014-dále též „*žalobou napadené rozhodnutí II.*“), a platební výměry potvrdil.

V *prvním žalobním bodu* v obou žalobách žalobce namítl nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky, respektive posouzení otázky, co má být v případě provozování centrální loterního systému s interaktivními videoloterními terminály (dále též „CLS“) považováno za technické herní zařízení povolené ministerstvem podle jiného právního předpisu ve smyslu § 1 písm. g) zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kdy namísto CLS jako celku byly zpoplatněny místním poplatkem jednotlivé koncové (interaktivní videoloterní) terminály, byť jsou tyto neoddělitelnými součástmi CLS, jako jednoho funkčně nedělitelného technického herního zařízení, jehož prostřednictvím jsou provozovány loterie a jiné podobné hry povolené Ministerstvem financí (dále též „MF“) podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Žalobce namítal nezákonnost a protiústavnost obou správních rozhodnutí, respektive nesprávný výklad a aplikování relevantní právní úpravy a právního pojmu „jiné technické herní zařízení“, zavedeného do zákona o místních poplatcích jeho novelou provedenou zákonem č. 183/2010Sb. (dále jen „novela“). K tomu poukázal na svůj výklad pojmu jiné technické herní zařízení podle zákona o loteriích, zmínil judikaturu správních soudů v čele s Nejvyšším správním soudem (dále též „NSS“), akcentoval přijaté či navrhované legislativní změny v zákoně o loteriích a zákoně o místních poplatcích (zákon č. 300/2011 Sb.) a návrhu zákona o provozování sázkových her, dovozoval chybnou interpretaci nálezu Ústavního soudu ze dne 14.06.2011 sp.zn. Pl. ÚS 29/10, a uzavřel, že místními poplatky mohou být v případě CLS zpoplatněny toliko celé centrální loterní systémy provozované v rámci územní působnosti určitého správce poplatku, a nikoliv jednotlivé koncové terminály, jakožto pouhé součásti (zobrazovací jednotky) každého z těchto technických herních zařízení (CLS), jak nesprávně dovodil žalovaný a Úřad. Podle žalobce oba správní orgány zákon o místních poplatcích nesprávným způsobem vyložily tím, že nesprávně učinily předmětem místního poplatku jednotlivé koncové (interaktivní videoloterní) terminály a nikoliv CLS, coby funkčně neoddělitelné technické herní zařízení a je tak důvod pro zrušení rozhodnutí. K tomu navrhl četné důkazy.

V *druhém žalobním bodu* v obou žalobách tvrdil, že nebyly respektovány obecné právní zásady v pochybnostech mírněji (in dubio pro mitius), respektive ve prospěch poplatníka (in dubio pro libertate), na základě kterých musí být v případě více možných výkladů nejednoznačné právní úpravy vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu (poplatníka daně či poplatku), respektive výklad, který vůbec či co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu. Podle žalobce je výklad pojmu zařízení upraven nejednoznačně a terminologicky nepřesně, dlouhodobě vyvolává pochybnosti a otázky o správném výkladu. Žalobce měl za to, že jeho výklad je nejen možný, ale i rozumný a nikoliv nepřesvědčivý, což postačuje k tomu, aby v oblasti daňového práva, tedy i místních poplatků, byl aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, respektive výklad, který vůbec či co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu. K tomu poukázal na judikaturu

NSS a Ústavního soudu, jakož i skutečnost, že uvedená novela byla senátorským přílepkem, jak plyne z rozpravy Poslanecké sněmovny ze dne 18.05.2010 a přednesu senátora Kubery.

Ve *třetím žalobním bodu* v obou žalobách žalobce namítal rozpor správních rozhodnutí s obecně závaznou vyhláškou žalovaného č. 9/2010 Sb., Hlavního města Prahy, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (dále též „vyhláška“ či „OZV“) s tím, že správní orgány chybně aplikovaly OZV v otázce vzniku poplatkové povinnosti, poplatková povinnost nemohla žalobci vůbec vzniknout. Možnost zavést zpoplatnění zařízení byla obcím dána zákonem o místních poplatcích až od 16.06.2010, kdy nabyla účinnosti novela a teprve od tohoto data získaly obce zákonné zmocnění vydávat obecně závazné vyhlášky, kterými mohly zpoplatnit i zařízení, čehož využil i žalovaný a vydal OZV, jež zavedla „místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, nebo jiné technické herní zařízení“. OZV nabyla účinnosti dne 01.07.2010 a váže vznik poplatkové povinnosti na okamžik uvedení zařízení do provozu a zánik poplatkové povinnosti na okamžik ukončení jeho provozu (§ 3). Ve vztahu ke vzniku poplatkové povinnosti nemá OZV přechodná ustanovení, když § 7 se týká pouze ohlašovací povinnosti. Z toho vyplývá, že na základě OZV lze zpoplatnit místním poplatkem pouze zařízení, která po 01.07.2010 byla uvedena do provozu. Žalobce uvedl přehled zařízení označených výrobním číslem, číslem jednacím povolení MF, právní mocí, dnem zahájení provozu a dnem ukončení provozu, podle kterého pouze dvě zařízení byla uvedena do provozu po účinnosti OZV, u ostatních tedy poplatková povinnost nevznikla a neměla být zpoplatněna, neboť nenastala právní skutečnost předvídaná § 3 odst. 1 OZV. Výklad OZV, podle kterého by mohla být poplatková povinnost založena na skutečnosti, k níž došlo v době před její účinností, tj. že by OZV působila zpětně, je podle žalobce nepřipustný. OZV nestanoví ani nový způsob právní kvalifikace skutečností nastalých před její účinností ani modifikaci jejich právních následků. Při ústavně komfortní interpretaci OZV je možný jediný závěr, a to že poplatková povinnost žalobci v případě zařízení za rozhodné období nemohla vzniknout a nevznikla. Výklad správních orgánů aplikujících OZV na zařízení uvedená do provozu před její účinností je v příkrém rozporu s ústavně zakotvenou zásadou právního státu a právní jistoty, ale též se zásadou *in dubio pro mitius*, či zásadou ochrany důvěry občanů v právo (*in dubio pro libertate*). V této souvislosti znovu poukázal na judikaturu správních soudů, jakož i Ústavního soudu, aby povinnost ukládaná adresátovi právní normy byla formulována určitě, srozumitelně a předvídatelně, a pokud tomu tak není, musí jít negativní důsledky této právní úpravy k tíži autora, nikoliv adresáta právního předpisu. K tomu opět navrhl důkazy.

Ve *čtvrtém žalobním bodu* v obou žalobách žalobce tvrdil nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů s tím, že jsou rozporná s ustanovením § 101 odst. 1 daňového řádu, neboť nejsou přesvědčivá a nejsou z nich jasně seznatelné důvody a úvahy, kterými se Úřad, respektive správce poplatku, případně žalovaný při rozhodování řídil. K tomu poukázal na rozhodovací praxi správních soudů, zejména NSS, a tvrdil, že v žalovaném rozhodnutí zcela absentuje úvaha a odůvodnění k otázce okamžiku vzniku poplatkové povinnosti v případě zařízení, jejichž provoz byl zahájen před účinností OZV. Kromě zatížení rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti žalovaný a správce poplatku porušili ústavně a mezinárodně garantované právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále též „Úmluva“).

V *pátém žalobním bodu* v obou žalobách žalobce namítal nesprávnost a nezákonnost platebního výměru a žalovaného rozhodnutí, respektive jejich protiústavnost, které spatřoval v tom, že splatnost místního poplatku zakotvená v OZV je v rozporu s daňovým řádem.

Zmínil ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích a § 5 odst. 2 OZV, kdy za rozpornou považoval skutečnost, že poplatník je povinen uhradit místní poplatek ještě před skončením období, za něž je vyměřen, aniž by věděl, jak velká bude jeho poplatková povinnost v posledním měsíci tohoto období. Jinými slovy, že má být místní poplatek podle OZV hrazen ve formě zálohy. Ustanovení § 5 odst. 2 OZV je tak aplikováno v rozporu s § 174 odst. 1 daňového řádu. K tomu poukázal na nálezy Ústavního soudu ve věci sp.zn. Pl. ÚS 6/09.

V šestém žalobním bodu ve věci sp. zn. 9 Af 72/2014 proti žalobou napadenému rozhodnutí II. žalobce nesouhlasil s vyměřením místního poplatku z důvodu prekluze části poplatkové povinnosti neboť ust. § 12 zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 31.12.2010 stanovilo tříletou prekluzivní lhůtu, po jejímž uplynutí již místní poplatek nelze vyměřit. Uvedená zákonná úprava je speciální k ZSDP ve znění účinném do 31.12.2010. Za počátek prekluzivní lhůty se považuje okamžik vzniku poplatkové povinnosti, za konec je pak považován konec třetího kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla. K tomu poukázal na nálezy ÚS ve věci sp. zn. I.ÚS 1611/07. Místní poplatek je tak třeba pravomocně vyměřit nejpozději do 31.12.2010, jinak se poplatková povinnost prekluduje. Na tom nic nemůže změnit ani nová právní úprava daňového řádu neboť jeho přechodná ustanovení na zákon o místních poplatcích nedopadají. Úřad místní poplatky za předmětné období vyměřil platebním výměrem až v r. 2013, přičemž dle ustálené judikatury NSS je rozhodné až pravomocné vyměření, tj. až okamžik doručení rozhodnutí o odvolání proti příslušnému platebnímu výměru např. dle rozsudku NSS ze dne 18.4.2014, č.j.2 Afs 79/2012-49. Za dobu od 1.7.2010 do 31.12.2010 došlo k pravomocnému vyměření poplatkové povinnosti až doručením rozhodnutí žalobci dne 1.9.2014, tj. až po uplynutí prekluzivní lhůty neboť poplatková povinnost k 31.12.2010 dle § 12 zákona o místních poplatcích prekludovala. Žalobou napadené rozhodnutí II. a platební výměr jemu předcházející jsou proto nezákonné.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadená rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K námitkám vad vymezení předmětu poplatku a nedodržení zásad *in dubio pro mitius* a *in dubio pro libertate* poukázal na rozhodovací praxi NSS a Ústavního soudu, zejména rozsudek NSS ve věci sp.zn. 2 Afs 48/2013 a Ústavního soudu III. ÚS 783/06 a konstatoval, že posoudil odvolání žalobce na základě platných zákonů, řádně a dostatečně odůvodnil své právní úvahy a nenalezl žádný přímý důkaz o pochybení, které žalobce označil.

K námitce nezákonnosti zpoplatnění zařízení uvedených do provozu před účinností OZV poukázal na judikaturu NSS a Ústavního soudu stran retroaktivity a konstatoval, že místní poplatek byl vyměřen za rozhodné období, nikoliv před účinností OZV, proto se na retroaktivitu nelze odvolávat. K tomu poukázal na § 4 odst. 1 a § 3 odst. 1 OZV.

K námitce nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů vyslovil, že na str. č. 7, 8 žalobou napadeného rozhodnutí své právní stanovisko k obdobné námitce žalobce o vzniku poplatkové povinnosti uvedené v OZV podrobně rozvedl, přičemž není vázán názorem žalobce, ale zákonem, porušení namítaných ustanovení Listiny a Úmluvy se nedopustil.

K dalším tvrzeným vadám správních rozhodnutí pro rozpor § 5 odst. 2 OZV s § 174 odst. 1 daňového řádu konstatoval, že dozorový orgán Ministerstvo vnitra, který je oprávněn projednávat nezákonnost OZV obcí, u žalovaného nezákonnost neshledal. V rozhodné době neplatil daňový řád, ale zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), přičemž zákon o místních poplatcích je ve vztahu k daňovému řádu speciálním, proto se na něj všechna ustanovení daňového řádu nevztahují. Výklad

žalobce ohledně použitelnosti § 174 odst. 1 daňového řádu považoval za nesprávný, neboť u místních poplatků se daňové přiznání ani hlášení nepodává, poplatníci mají pouze povinnost ohlašovací a uhrazovací. Zdůraznil ustanovení § 14 zákona o místních poplatcích, zejména jeho odst. 2, tedy zmocnění, aby žalovaný v OZV stanovil splatnost poplatku, jak bylo uvedeno v § 5 odst. 2 s tím, že v případě, že by došlo k přeplatku za zařízení v zpoplatněném období, správce poplatku by přeplatek vrátil.

K námitce prekluze ve věci napadeného rozhodnutí II. poukázal na ust. § 264 odst. 4 (Přechodná ustanovení) daňového řádu s tím, že lhůta pro vyměření poplatku za období od 1.7.2010 do 31.12.2010 neskončila do dne nabytí jeho účinnosti, běh a délka lhůty se tak posuzuje podle § 148 téhož zákona. Lhůta pro vyměření poplatku za období od 1.7.2010 do 30.9.2010 by dle OZV a daňového řádu skončila dnem 31.8.2013. Podle § 148 odst. 2 písm.b) daňového řádu se však lhůta prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně. K tomu došlo platebním výměrem dne 28.6.2013, lhůta tak byla prodloužena o 1 rok do 31.8.2014, rozhodnutí bylo žalobci doručeno 1.9.2014, protože dne 31.8.2014 byla neděle, zůstala lhůta dle § 33 odst. 4 daňového řádu zachována. Platební výměr a žalobou napadené rozhodnutí II. bylo vydáno v souladu se zákonem.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání soud spojil obě žaloby ke společnému projednání a rozhodnutí a vedl řízení o nich nadále pod sp. zn. 9 Af 3/2014.

Účastníci při jednání setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce vzal s ohledem na již ustálenou judikaturu správních soudů ve vztahu k prvnímu a druhému žalobnímu bodu, tj. špatně vymezenému předmětu poplatku a porušení zásad in dubio pro mitius a in dubio pro libertate, zpět navržené důkazy. Nově navrhl k žalobou napadenému rozhodnutí I. provedení důkazu čestným prohlášením žalobce ze dne 21.10.2013 s tím, že z něj vyplývá, kdy byla příslušná technická herní zařízení uvedena do provozu a navazuje tak na žalobní argumentaci stran vzniku poplatkové povinnosti. Důkazy, na nichž žalobce netrval, soud neprováděl, důkaz čestným prohlášením zamítl, neboť jej považoval za nadbytečný, když předmětem soudního přezkumu je posouzení právní otázky, přičemž soud vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Ten byl zjištěn dostatečně, navrhovaný důkaz by na něm nemohl ničeho změnit a pro posouzení právní otázky nemá význam.

Zástupce žalobce zdůraznil svou žalobní argumentaci k námitce vzniku poplatkové povinnosti a v této souvislosti odkázal na svůj přednes v obdobné věci sp. zn. 9 Af 47/2013. K námitce prekluze uváděl obdobně jako v žalobě a dále poukázal na rozsudky jiných krajských soudů, které na tuto námitku opakovaně věšly, např. KS v Plzni ve věci sp.zn. 57 Af 2/2015 nebo KS v Hradci Králové ve věci sp. zn. 31 Af 48/2014. Zdůraznil, že je na normotvůrci, aby formuloval právní normy jasně, pregnantně tak, aby nevyvolávaly pochybnosti a v případě, že i soud dospěje k závěru, že existuje i jiný možný výklad než je výklad zastávaný žalovaným, pak nelze postupovat jinak, než aplikovat obecné zásady in dubio pro mitius, tj. v pochybnostech ve prospěch poplatníka.

Zástupce žalovaného uváděl obsáhle tak, jak je podrobně rozvedeno v písemném vyhotovení jeho vyjádření k doplňujícímu vyjádření žalobce ve věci sp. zn. 9 Af 47/2013 a založeno v nyní projednávané věci na čl. 81-86 soudního spisu, stěral na svých stanoviscích a soud pro stručnost na jeho závěry odkazuje.

Soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která předcházela jejich vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového

a právního stavu ke dni vydání žalobou napadených rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba proti žalobou napadenému rozhodnutí II. je z části důvodná.

Pro úplnost soud uvádí, že k žalobním bodům jedna až pět zaujal stejný právní názor jako v obdobné věci týchž účastníků řízení ve věci sp. zn. 9 Af 47/2013, kterou projednal a rozhodl při ústním jednání dne 13.7.2016.

V *prvním a druhém žalobním bodu* žalobce namítal nesprávné vymezení předmětu místního poplatku s tím, že v případě existence více výkladů veřejnoprávní normy je třeba respektovat obecné právní zásady in dubio pro libertate, respektive in dubio pro mitius. Při ústním jednání vzal zástupce žalobce s ohledem na dosavadní judikaturu správních soudů zpět důkazy k těmto žalobním tvrzením, na žalobních námitkách však setrval. Soud proto pro stručnost uvádí, že uvedená problematika je již řešena rozsáhlou judikaturou správních soudů (krajských soudů a NSS), jakož i Ústavního soudu ČR. V této souvislosti soud zejména poukazuje na rozsudek NSS ze dne 31.05.2013 č.j. 2 Afs 37/2013-26, podle kterého „*interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické zařízení” ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích ve znění po změně provedené zákonem č. 183/2010 a zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích je třeba vykládat tak, že poplatek podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj, nebo jiné technické zařízení*“. Dále je zde konstatováno, že pojem „*jiné technické herní zařízení*” vnesl do zákona o místních poplatcích zákon č. 183/2010 Sb. (novela), přičemž ústavní konformitu přijetí této novely posuzoval též Ústavní soud, který legislativní proces neshledal za ústavně nekonformní (Pl. ÚS 6/12). NSS dále připomněl, že v případě interpretace nabízené stěžovatelem (obdobně jako v nyní projednávané věci žalobcem) by posuzovaný místní poplatek fakticky ztratil smysl, protože pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, pak by mohli provozovatelé interaktivních videoloterních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem. Podobně by daná interpretace kolidovala s judikaturou Ústavního soudu (Pl. ÚS 56/10), proto NSS uzavřel, že z hlediska poplatkové povinnosti není rozhodné, na jakém principu a prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována, ale především její vnější forma zpřístupněna uživateli. Do této logiky proto zapadá zpoplatňování videoterminálů vždy v závislosti na jejich konkrétním počtu a to právě proto, že právě s těmito koncovými videoterminály přichází do kontaktu uživatelé her. NSS rovněž odmítl tvrzení, že odkaz na úmysl zákonodárce je dosti pochybný, protože, jak uvedl i Ústavní soud v rozhodnutí Pl. ÚS 6/12, tak právě z něj vyplývá podřazení videoloterních terminálů pod posuzovaný pojem. Přijetí předmětné úpravy přitom zjevně reflektovalo diskuzi a kritiku tehdejší faktické dvojkolejnosti výběru poplatku za hrací přístroje a faktickou nemožnost regulace videoloterních terminálů obcemi. Zákonodárce jednoznačně zamýšlel postavit výherní hrací přístroje a videoloterní terminály na roveň. Jakkoliv tedy lze do určité míry souhlasit, že znění citovaného zákonného ustanovení (§ 10a zákona o místních poplatcích) není terminologicky nejpřesnější, vůle zákonodárce je z ní jasně patrná a nezbuzuje výraznější interpretační pochybnosti. K tomu NSS zdůraznil nezbytně silnou pozici samosprávy na poli regulace výherních hracích zařízení, jak uvedl i Ústavní soud ve shora zmíněném nálezu Pl. ÚS 56/10 s tím, že jakékoliv snížení možností místní samosprávy regulovat tuto oblast bez zřejmé zákonné opory nelze akceptovat, protože by tak bylo zasahováno do práva obcí na samosprávu.

V projednávané věci soud neshledal důvod se od uvedené argumentace odchýlit, a pro stručnost na ni proto odkazuje.

K výtce žalobce stran použití výkladové metody veřejnoprávní normy pro žalobce nejprůzračnější (porušení zásady in dubio pro libertate/in dubio pro mitius) soud poukazuje na četné rozsudky NSS (například ve věci sp.zn. 5 Afs 87/2013, sp.zn. 8 Afs 148/2015, sp.zn. 2 As 1/2014 apod.), z nichž vyplývá, že *fakticky šlo o nalezení konkrétního významu neurčitěho právního pojmu použitého zákonodárcem, přičemž interpretaci pojmu „jiná technická zařízení“ jako každé jednotlivé koncové zařízení (interaktivní videoloterní terminál) považoval NSS za přiléhavou s tím, že aby mohlo dojít k tvrzenému porušení citovaných zásad, musel by tomuto výkladu být postaven rovnocenný konkurenční výklad práva, nikoliv pouze výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady in dubio pro mitius/in dubio pro libertate nepřipadá v úvahu, neboť výklad předestřený stěžovatelem (v nyní projednávané věci žalobcem) vychází z formalistických až technických hledisek, a naprosto nezohledňuje smysl a účel dotčených norem.*

Žalobní námitky soud neshledal důvodnými.

Podstatou sporu je posouzení zákonnosti *třetího žalobního bodu*, v němž žalobce namítal rozpor platebního výměru a žalovaného rozhodnutí s OZV s tím, že poplatková povinnost žalobci na základě OZV v rozhodném období v případě naprosté většiny koncových zařízení vůbec nemohla vzniknout.

Z obsahu spisového materiálu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě a přednesů účastníků řízení při ústním jednání k tomu vyplynulo, že správce poplatku platebním výměrem ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností dle § 104 daňového řádu s účinností OZV, tj. od 01.07.2010, vyměřil žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené MF podle jiného právního předpisu za období 3. čtvrtletí roku 2010 v celkové výši 66.560,- Kč, stanovil lhůtu plnění a místo splatnosti (platební výměr ze dne 25.04.2013 zn. P 10-046991/2013). V odvolání proti platebnímu výměru argumentoval žalobce obdobně jako v podané žalobě (odvolání ze dne 06.06.2013), o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí popsal skutkový stav a vypořádal se s jednotlivými odvolacími námitkami, kdy ve shodě s judikaturou správních soudů (viz žalobní bod 1, 2) odmítl nezákonnost vymezení předmětu poplatku a porušení zásad in dubio pro mitius/in dubio pro libertate. K námitce rozporu platebního výměru s vyhláškou, respektive k tvrzené neaplikovatelnosti vyhlášky na posuzovaný případ poukázal na znění § 3 odst. 1 OZV a ohlašovací povinnost poplatníka ohlásit správci poplatku ve stanovené lhůtě od účinnosti OZV provozování jiného technického herního zařízení povoleného MF před účinností OZV s tím, že poplatková povinnost z těchto jiných technických zařízení povolených MF před účinností OZV vznikla dnem 01.07.2010, tj. dnem účinnosti OZV, pokud byla k tomuto datu provozována. Měl za to, že zpoplatnění místním poplatkem za rozhodné období, tj. za účinnosti OZV, není v rozporu se zákazem zpětné působnosti (retroaktivity) právního předpisu a nesouhlasil tak, že by stanovení poplatkové povinnosti bylo v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 487/2000 ani v rozporu s čl. 11 odst. 5, čl. 36 odst. 1 a čl. 2 odst. 2 Listiny. Trval na tom, že místní poplatek byl stanoven v souladu s § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích a v souladu s OZV v rozhodném znění. Odmítl, že by správce poplatku jednal v rozporu s rozsudkem NSS ve věci sp.zn. 2 Afs 122/2004 a měl za to, že OZV není formulována nesrozumitelně či nepředvídatelně, v důsledku čehož by žalobce nesl jakékoliv negativní důsledky. Platební výměr tak není v příkrém rozporu se zásadou legitimního očekávání a právní jistoty, se zásadou in dubio pro mitius či zásadou ochrany důvěry občanů v právu. K zákazu retroaktivity poukázal na ustálenou judikaturu Ústavního soudu (například Pl. ÚS 53/10) a uzavřel, že ustanovení § 3 odst. 1 OZV je nutno

vykládat tak, aby bylo v souladu s právními předpisy vyšší právní síly, tj. v daném případě zejména v souladu s ústavní zásadou zákazu pravé retroaktivity, tedy, že poplatková povinnost vznikla ve vztahu ke všem jiným technickým herním zařízením okamžikem jejich uvedení do provozu, ne však před nabytím účinnosti OZV. Zpoplatnění jiných technických herních zařízení uvedených do provozu před účinností OZV od doby účinnosti OZV je povolenou nepravou retroaktivitou, nikoliv zakázanou retroaktivitou pravou.

Soud o věci uvažil takto:

Nelze odhlédnout od skutečnosti, že na základě novely zákona o místních poplatcích (zákon č. 183/2010 účinný od 16.06.2010) mohly obce zavést obecně závaznou vyhlášku nejen (již existující) poplatek za výherní hrací přístroj (§ 2 písm. e) v návaznosti na § 17 odst. 1 zákona o loteriích), ale nově i za tzv. jiná technická herní zařízení (dále též „JTHZ“) povolená MF. Právní úprava zavedená novelou v praxi narazila na pochybnosti ohledně definice pojmu JTHZ, a tím pádem také vyvolala polemiku o oprávněnosti obecních úřadů, jakožto správce poplatku vybírat předmětný místní poplatek za VLT (videoloterní terminál). Tyto pochybnosti ukončila s účinností od 14.10.2011 novela zákona o loteriích provedená zákonem č. 300/2011 Sb., která novelizovala nejen zmiňovaný zákon, ale i zákon o místních poplatcích. Nově byl zpřesněn předmět místního poplatku dle § 10a tak, že mu podléhal nejen každý povolený výherní hrací přístroj (§ 2 písm. e) zákona o loteriích), ale i každý koncový interaktivní videoloterní terminál (§ 2 písm. l) zákona o loteriích) a každé herní místo lokálního herního systému (§ 2 písm. n) zákona o loteriích). Do té doby panovala terminologická nekonzistence mezi zákonem o místních poplatcích a zákonem o loteriích, neboť pojem JTHZ nebyl zákonem o loteriích používán. Zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů souvisejících se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, kterým byl novelizován, jak zákon o místních poplatcích, tak částečně i zákon o loteriích, byl § 10a zákona o místních poplatcích ke dni 31.12.2011 zcela derogován (bod 25. rozsudku NSS ve věci sp.zn. 5 Afs 87/2013). Důvodem zavedení nové kategorie zařízení podléhající místnímu poplatku -JTHZ- nebyly vnitřní technické odlišnosti těchto zařízení ve srovnání se stávajícími VHP (výherní hrací přístroje), neboť ty jsou z pohledu účelu tohoto poplatku marginální. Důvodem byl zcela odlišný způsob sázení (zde celý proces není soustředěn do jediného místa), který se zcela vymyká stávajícímu pojetí VHP při současné snaze podrobit tato zařízení regulaci ze strany municipalit. Přitom si však byl zákonodárce vědom rychlého technického vývoje v této oblasti, a proto zcela pochopitelně upřednostnil použití neurčitějšího právního pojmu, tedy obecnějšího pojmu před konkrétnějším, neboť všechna v budoucnu myslitelná technická herní zařízení tohoto typu by zákon stěží mohl kazuisticky vyjmenovat. Z toho je patrné, že předmětem poplatkové povinnosti se jednotlivé VLT nestaly až s účinností od 01.01.2012 (bod 30. citovaného rozsudku NSS).

V nyní projednávané věci si je soud vědom odlišnosti právního posouzení dané námitky šestým senátem zdejšího soudu ve věci sp.zn. 6 Af 56/2012 a uvádí, že na rozdíl od tam uvedených závěrů neshledal, že by „Hlavní město Praha jako příslušná obec ve vyhlášce vydané v samostatné působnosti obce vznik tohoto poplatku vázala toliko na ty přístroje, které budou uvedeny do provozu, tedy do budoucna“. Naproti tomu má soud v souzené věci za to, že je třeba vyjít z kontextu celé OZV, která v § 1 odst. 1 uvádí „*Touto vyhláškou se stanoví sazby místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen "poplatek") na území hlavního města Prahy, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost poplatku, správa a rozpočtové určení výnosu poplatku*“.

Citované znění § 1 odst. 1 OZV vychází ze zákonného zmocnění vymezeného v ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, podle kterého „*Poplatky zavede obec*

obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. U poplatku za užívání veřejného prostranství určí místa, která v obci podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství“.

Vznik a zánik poplatkové povinnosti je dále v OZV blíže specifikován v ustanovení § 3 odst. 1, kde se uvádí „*Poplatková povinnost vzniká dnem uvedení povoleného výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu do provozu*“.

Vznik poplatkové povinnosti tak OZV v citovaném ustanovení váže na den uvedení povoleného zařízení „do provozu“ bez ohledu na to, zda se tak již stalo či stane. Rozhodující je „den uvedení povoleného výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu do provozu“. Vyhláška se tak neomezuje jen na některá zařízení (nově uvedená do provozu), ale vztahuje se na všechna zařízení, tj. na všechna zařízení povolená a uvedená do provozu před i po účinnosti vyhlášky. S ohledem na ústavní princip zákazu retroaktivity však připadá aplikace OZV na zařízení povolená a uvedená do provozu před její účinností v úvahu nejdříve ode dne její účinnosti, tj. od 01.07.2010. Jedná se o nepravou retroaktivitu, která je podle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu obecně přípustná (nález Ústavního soudu Pl. ÚS 53/10) a nastává v situaci, kdy „*sice nový zákon nezakládá právní následky pro minulost, v minulosti nastalé skutečnosti však právně kvalifikuje jako podmínku budoucího právního následku, nebo pro budoucnost modifikuje právní následky založené podle dřívějších předpisů*“.

Vzhledem k tomu, že správní orgány obou stupňů zákaz pravé retroaktivity, o kterou se dle shora citovaného nálezu Ústavního soudu jedná v případě, že „právní norma působí vznik právních vztahů před její účinností za podmínek, které teprve dodatečně stanovila, nebo pokud dochází ke změně právních vztahů vzniklých podle staré právní úpravy, a to ještě před účinností nového zákona“, respektovaly a při svém rozhodování zohlednily, když místní poplatek žalobci za zařízení vyměřily až od 01.07.2010, soud nezákonnost jejich postupu neshledal.

K argumentaci stran správnosti výkladu OZV žalovaným soud poukazuje rovněž na znění ustanovení § 7 „přechodné ustanovení“ OZV, podle kterého „*Poplatník je povinen ve lhůtě do 15 dnů od účinnosti této vyhlášky ohlásit správci poplatku provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí před účinností této vyhlášky*“, neboť nelze přehlédnout ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, jež zakotvuje právo obce zavést poplatky obecně závaznou vyhláškou, v níž upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména mj. „ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti“. Z uvedeného je zřejmá úzká souvislost této „ohlašovací povinnosti poplatníka“ se vznikem a zánikem poplatkové povinnosti upravené v § 4 OZV, kde se poplatníkovi ukládá ve zde uvedených lhůtách ohlašovací povinnost splnit v souvislosti se skutečnostmi, které mají za následek vznik/zánik povinnosti platit poplatek, či mají vliv na poplatkovou povinnost. Pokud tedy OZV v § 7 „přechodné ustanovení“ stanoví poplatníkovi povinnost *ohlásit* správci provozované zařízení povolené MF před účinností této vyhlášky, je z toho zřejmý úmysl zákonodárce *zpoplatnit* povolená a provozovaná zařízení před účinností vyhlášky, protože jinak by tato zařízení nemusela být ohlašovací povinnosti podrobena. Jinak řečeno úprava § 7 přechodných ustanovení OZV by byla nadbytečná, pokud by neměla mít dopad na poplatkovou povinnost stran zařízení povolených a uvedených do provozu před účinností OZV. K tomu soud dále poukazuje na ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, podle kterého „*Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku*“.

Byť k OZV není důvodová zpráva je nepochybné, že účel vyhlášky navazuje, respektive vychází z citovaného ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích v rozhodném znění, když pro účely výkladu vyhlášky je třeba vycházet i z dalších ustanovení zákona o místních poplatcích a jejich výkladu (např. § 14 odst. 2).

Podle stanoviska soudu tak nejsou namítaná ustanovení OZV (tím spíše ve spojení s relevantními ustanoveními zákona o místních poplatcích) nesrozumitelná, neurčitá či nepředvídatelná a vedoucí při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu (viz shora zmíněný rozsudek NSS ve věci sp. zn. 5 Afs 87/2013). Soud má naopak za to, že jiný výklad nezohledňuje smysl a účel normy a jeví se spíše formalistický, vystavěný na nesprávných premisách a obtížně obhajitelný. Soud při posouzení věci vyšel z doslovného výkladu rozhodných právních ustanovení OZV a zákona o místních poplatcích ve shodě se závěry NSS vyslovenými v rozsudku ze dne 09.03.2016 č.j. 1 Ads 139/2015-37, podle kterého „*někdy soudu nezbyvá, než vyložit zákon zcela v souladu s jeho doslovným zněním*“. Žalobcem i v této souvislosti namítané porušení zásady *in dubio pro libertate*/in dubio pro mitius se tak neuplatní.

Lze tak uzavřít, že pokud byl žalobci vyměřen místní poplatek za zařízení uvedená do provozu nebo provozovaná na základě povolení MF vydaných před účinností OZV za dobu po účinnosti vyhlášky, jedná se o přípustnou zpětnou působnost vyhlášky (nepravá retroaktivita), jež je v souladu se zákonem. Povinnost žalobce platit obci místní poplatek vznikla nabytím účinnosti OZV ve spojení s novelou zákona o místních poplatcích, který obcím zavedení místního poplatku za jiné technické herní zařízení provozované na jejich území umožnil. Zařízení uvedená do provozu, respektive povolená k provozování *po nabytí účinnosti OZV*, podléhají poplatkové povinnosti až dnem jejich uvedení do provozu, respektive povolením k provozování, neboť až tímto dnem se stávají předmětem místního poplatku. Zařízení uvedená do provozu, respektive povolená k provozování *před datem účinnosti vyhlášky* jsou předmětem místního poplatku až ode dne její účinnosti, tedy účinky vyhlášky působí pouze do budoucna. Teprve zpoplatnění takových zařízení již ode dne jejich uvedení do provozu nebo povolení k provozování před účinností OZV (tj. zpětně), by znamenalo nepřípustnou retroaktivitu. Uvedená aplikace právní úpravy OZV a zákona o místních poplatcích zabezpečuje rovněž rovné zacházení s daňovými subjekty (poplatníky), tj. se všemi provozovateli jiných technických herních zařízení (srovnej obdobně závěry Krajského soudu v Plzni ve věci sp.zn. 57 Af 2/2015 a závěry Krajského soudu v Hradci Králové ve věci sp.zn. 31 Af 48/2014, 31 Af 46/2014, 31 Af 45/2014 a další).

Námítka není důvodná.

Soud nevešel ani na *čtvrtý žalobní bod*, podle kterého je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné pro absenci úvahy ke vzniku poplatkové povinnosti u zařízení, která byla uvedena do provozu před účinností vyhlášky. Je tomu tak proto, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje velmi podrobnou, konkrétní a vyčerpávající odpověď na obdobnou námitku žalobce uplatněnou v odvolání (str. 7, 8 žalobou napadeného rozhodnutí), je v něm nepochybně zahrnuta úvaha žalovaného k otázce okamžiku vzniku poplatkové povinnosti u zařízení, jejichž provoz byl zahájen před účinností vyhlášky a soud pro stručnost na argumentaci žalovaného odkazuje.

Soud proto žalobou napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, ani rozporným s § 102 daňového řádu ani s ustanovením §101 odst. 1 téhož zákona, na které žalobce poukazoval, či rozporným s čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst.

1 Úmluvy, neboť se z ničeho nepodává, že by správce poplatku a žalovaný porušil ústavně a mezinárodně garantované právo žalobce na spravedlivý proces.

Žalobní námitka není důvodná.

V *pátém žalobním bodu* žalobce namítal nesprávnost, nezákonnost, respektive protiústavnost správních rozhodnutí, kdy uvedené spatřoval v tom, že splatnost místního poplatku zakotvená v OZV, na základě které byl vydán platební výměr a žalované rozhodnutí, je v rozporu s daňovým řádem.

Soud při posouzení této námitky vyšel z ustanovení § 11 odst. 1, § 13 a § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, z nichž vyplynulo, že *splatnost poplatku zavádí obec obecně závaznou vyhláškou, pokud nebudou poplatky zaplacený (odvedeny) včas nebo ve správné výši, vyměří obec poplatek platebním výměrem, přičemž na řízení ve věcech poplatků se uplatní zvláštní předpisy, pokud tento zákon nestanoví jinak* (míněn zákon o místních poplatcích) s odkazem na poznámku pod čarou, kde je uveden zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (ZSDP). K tomu soud dále připomíná ustanovení § 5 odst. 2 OZV, podle kterého *„Je-li provoz výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu povolen na dobu tří, šesti, devíti nebo dvanácti měsíců, je poplatek splatný ve splátkách, a to vždy poslední den druhého měsíce každého započatého tříměsíčního období ve výši odpovídající délce provozu v příslušných třech měsících“*. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce měl ve smyslu § 5 odst. 2 OZV zaplatit místní poplatek za rozhodné období do 31.08.2010 (poslední den druhého měsíce každého započatého tříměsíčního období). Citované ustanovení § 5 odst. 2 OZV není v rozporu s § 174 odst. 1 daňového řádu, jehož účinnost nastala až v době od 01.01.2011, respektive 01.03.2011, neboť do 31.12.2010 platila ustanovení ZSDP (§ 13 zákona o místních poplatcích). Splatnost poplatku byla vymezena v ust. § 5 odst. 2 OZV na základě zmocňujícího ust. § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, postup správce poplatku a žalovaného, který místní poplatek za rozhodné období vyměřil (§ 11 odst. 1, § 13 zákona o místních poplatcích ve spojení s ZSDP), tak byl v souladu se zákonem.

Žalobní námitka není důvodná.

Soud proto žalobu proti žalobou napadenému rozhodnutí I. jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Proti žalobou napadenému rozhodnutí II. uplatnil žalobce ještě *šestý žalobní bod* v němž namítal, že je část vyměřeného místního poplatku a to za období od 01.07. do 31.12.2010 prekludována, neboť nebyla pravomocně vyměřena v tříleté lhůtě podle § 12 odst. 1 zákona o místních poplatcích. Námitka je důvodná a vedla soud ke zrušení tohoto rozhodnutí. Je tomu tak proto, že v rozhodném období, tj. do 31.12.2010, platilo ustanovení § 12 odst.1 zákona o místních poplatcích ve znění do 31.12.2010, podle kterého *„Pokud poplatník nebo plátce nesplní svoji poplatkovou povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit nebo doměřit do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla“* a ustanovení § 13 *„O řízení ve věcech poplatků platí zvláštní předpisy, pokud tento zákon nestanoví jinak“*. Zvláštním předpisem byl do 31.12.2010 ZSDP. Od 1.1.2011 nabyl účinnosti daňový řád. V souvislosti s přijetím daňového řádu došlo s účinností od 1.1.2011 také ke změně zákona o místních poplatcích zákonem č. 281/2009Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím daňového řádu účinným od 1.1.2011, a jímž byla ust. § 12 a 13 ze zákona o místních poplatcích pro nadbytečnost vzhledem k úpravě v daňovém řádu odstraněna, když ustanovení o postupu podle procesního

předpisu vyplývá nově z § 2 odst. 2 daňového řádu. Zákon č. 281/2009 Sb. v Čl. IX. bod 1. stanovil, že „*právní vztahy vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzují podle dosavadních právních předpisů*“, tedy v projednávané věci podle zákona o místních poplatcích.

Z uvedeného je zřejmé, že vztah mezi ZSDP, resp. později daňovým řádem a zákonem o místních poplatcích je vztahem obecného a speciálního právního předpisu. Zákon o místních poplatcích by proto byl aplikován přednostně, i kdyby tuto aplikační přednost výslovně nestanovil jeho § 13 ve znění do 31.12.2010. K subsidiárnímu použití ZSDP tedy mohlo dojít pouze tehdy, pokud by úprava obsažená v zákoně o místních poplatcích nebyla úplná, tak tomu ale v projednávané věci nebylo, neboť znění ust. § 12 odst. 1 citovaného zákona ve znění do 31.12.2010 úplné bylo a jednoznačně samo stanovilo počátek, délku a konec lhůty pro vyměření/doměření poplatku pro případ nesplnění poplatkové povinnosti jeho plátcem.

Přechodná ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu se proto nepoužijí, neboť se vztahují k ZSDP (dosavadní právní předpis), nikoliv k zákonu o místních poplatcích (§ 12 odst. 1 ve znění do 31.12.2010). Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 27.06.2013, žalobou napadené rozhodnutí II. bylo vydáno dne 12.08.2014 a doručeno žalobci dne 01.09.2014, tj. po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla (rok 2010). Tříletá prekluzivní lhůta tedy uplynula dne 31.12.2013. Vzhledem k tomu, že žalovaný a správce poplatku nevyměřili pravomocně poplatkovou povinnost žalobci včas, jejich právo tak učinit prekludovalo. K uvedenému soud doplňuje, že podle ustálené judikatury správních soudů platební výměr běh lhůty nepřerušil. Ustanovení § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu však ze shora uvedených důvodů v projednávané věci na období vyměřené poplatkové povinnosti od 01.07. do 31.12.2010 nedopadá. K obdobným právním závěrům dospěla judikatura krajských soudů, na niž žalobce poukazoval, např. KS v Hradci Králové ve věci sp. zn. 31 Af 48/2014 či KS v Plzni ve věci sp. zn. 57 Af 2/2015 a zdejší soud neshledal důvod se od jejich stanoviska odchýlit.

Soud proto žalobou napadené rozhodnutí II. v rozsahu tohoto žalobního bodu podle ustanovení § 78 odst.1, 4 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce byl ve věci žalobou napadeného rozhodnutí I. úspěšný, ve věci žalobou napadeného rozhodnutí II. však úspěch neměl, soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. července 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková